

Melek ve Şeytan / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 23 января, 2025

Melek ve Şeytan / dedektif hikaye MELEK VE ŞEYTAN

Karla kaplı yolda bir o kaldırıma, bir bu kaldırıma geçen kadın takip edildiğinden habersizdi. Temizliğe gittiği evin hanımı bu gün daha uzun kalması için, aldığı paranın iki katını teklif edince dayanamamış kabul etmişti. Paraya çok

ihtiyaçları vardı. Oğlu Caner'in üniversite masrafları altından kalkacakları gibi değildi. Kocasının getirdiği para anca evin geçimine yetiyordu.

Ne bahtsız kadındı. Yıllardır tır şoförlüğü yapan kocasının yolunu gözlemekle geçmişti gençliği. Kendisinden on beş yaş büyük kocası akranlarından da erken çökünce tır şoförlüğü işini bırakmış ve bir fabrikaya gece bekçisi olarak girmişti. Para yetmeyince evlere temizliğe gitmekten başka çaresi kalmamıştı. "Günahım neydi Allah'ım?" diye geçirdi aklından."Bir gülmedi şu yüzüm. Günahım neydi?"

Günahı ve sevabı bile öğrenemeden daha on altı yaşında evlendirmişlerdi onu. Yetmezmiş gibi senesine kalmadan kuına bir de bebek kondurmuşlardı. Ne çok acı çekmişti doğum yaparken. Kocası olacak herif zaten yaşlı ve hastaydı. Ölüvermişti bir gece vakti. On sekizinde yoktu daha kuında çocuğuyla baba kapısına geri dönerken. Yoksulluk zordu. Baba kapısında dul olmak daha da zordu. Üç beş sene zor dayanmıştı ve sonunda buldukları ilk kismete "Tamam," demişti. Bu seferki kocası da yaşlıydı ama hastalıklı değildi bari.

Bu şehirde karanlık çökünce tek başına sokaklara çıkmaya korkardı kadın kısmı. O korkmamıştı hiç. Bu güne kolay gelmemişti o. Neleri neleri feda etmişti. Yeri gelmişti melek olmuştu, yeri gelmişti şeytan. Her zaman haklı değildi belki ama her zaman hakkını koparıp alan olmuştu. Gerekirse zorla...

Akşam geceye dönmüştü artık. Yollar hâlâ insan kaynıyordu. Bir çırpıda inip bindiği minibüsler tıklım tıklımdı. Kimbilir nereden nereye gidiyordu bunca insan? İlgilenmedi hiç. Daha eve gidip yemek yapacaktı. Bıkmıştı artık bu hayattan ama sabırlı olmalıydı; çok yakında kurtulacaktı bu işkenceden.

Gecekondü mahallesine kadar getirmiyordu minibüsler. Yokuşun aşağısında indi araçtan. Başını kaldırıp uzun ve dik yokuşa baktı. "Ha gayret Gülnaz," dedi sesli. Ardında bir ıttırdı duyduysa da dönüp bakmadı. Kimbilir hangi kedi nasibinin peşindeydi.

Yıllardır dişinden tırnağından arttırıp bir yuva yaptığı evinin kapısına gelince karanlık pencerelere baktı. Bahçenin köşesindeki kömürlükten bir kova kömür alıp evin içine taşısa iyi olacaktı. Hava buz gibiydi. Kapısını telle bağladığı kömürlüğe her girdiğinde uzaktan bir sızı dolardı içine. O kovaladıka peşinden koşan bir sızı. Sızıya aldırmadan aldı kovayla kömürü ve girdi evine. Nasılsa hiç pişman değildi

içini sızlatan günahından.

Yorgunluk evine girince daha bir belli etmişti kendini. Değil sobayı yakmaya, ağzına bir lokma ekmek atmaya bile mecali yoktu sanki. Öfleye püfleye sobanın yanına çöktü, çalı çırpıyı ve kömürü boca etti içine. Altındaki delikten tutuşturduğu gazeteyi uzattı ve alev alıverdi demir döküm soba. Arkasında elinde sobanın demiriyle onu bekleyenden haberi bile yoktu.

Arkasında dikilenin farkına varamadan bacağında kamçı yemiş gibi bir acı hissetti. Yan tarafa devrilip gayriihtiyari bacağına sarıldı. Çok canı acımişti. Başını kaldırıp neye uğradığını anlayana kadar bir acıyla daha kıvrandı. Bir el sobanın demirini kavramış ve durmadan üzerine indiriyordu darbeleri. Acıdan çığlık atmaya mecali kalmamıştı. "Yapma, dur!" bile demeye zaman bulamıyordu. Bazı darbeler başına denk geliyor ve o zaman dünyası kararıyordu. Saniyeler sonra etine değen demirin çıkardığı sesle kendine geliyordu yine.

Elleri ayakları pelte gibi olmuş, tutmuyordu sanki. Sürünerek kaçmaya çalıştı ama nafîle, başaramadı. Başını kollarının arasına saklayıp olduğu yerde büzüştü. Sırtına yediği demirle midesinde ne varsa çıkardı. Öksürük krizine tutuldu. Her öksürdüğünde ciğerlerine iğneler batıyordu sanki. Zorla dudaklarının arasından dökülen tükürükte kan vardı. Kimdi ona bunu yapan? Bir kere yüzünü görebilseydi. Kim?.. Konuşmuyor, durmadan vuruyordu. Vururken inliyor muydu yoksa ağlıyor muydu anlayamamıştı kadın. Kim birini acımasızca döverken ağlardı ki?

Evin içinde kimse yok gibiydi. Sanki sobanın demiri cana gelmiş ve kendi kendine iniyordu tüm vücuduna. Başından sızan kan gözlerine dolmuştu. Açamıyordu gözlerini. Açsa ne olacaktı ki sanki... Kendini bıraktı. Kurtulamayacağını anlamıştı artık. Oysa bir izin verse, bir saniye dursa şu demir, belki de anlaşılabilirlerdi. İsteddiği neyse verirdi ve ölmekten kurtulabilirdi.

Sonra durdu demir. Artık emindi, demiri tutan kişi ağlıyordu. Hem de hıçkırarak ağlıyordu. Kadın sessizce yeni hamleyi beklemeye koyuldu. Ne kadar zaman geçtiğini bile anlayamamıştı ki başında şimşek çarpmışcasına, yıldırım düşmüşcesine bir ağırlık hissetti. Acı yoktu, sadece başının üzerine bir deve binmiş gibi ağırlaşmıştı kafası. İçinden yükselen bulantı önce ayak uçlarına indi sonra hızla başının üzerine fırladı. Vahşi bir hayvanın böğürtüsü gibi bir ses çıktı gırtlığından ve

muşamba yere külçe gibi düştü başı. Duyduğu son söz başına gelenin sebebini anlamasına yetti de arttı bile.

“Geber! Allah’ın belası...”

Bütün gece yağan kardan sonra sabaha karşı başlayan yağmur, zaten derme çatma olan mahalleyi çamura bulamıştı. Çarpık yapılaşmanın son örneklerinden olan gecekondulu mahallesinin sokakları, sabahın erken saati olmasına rağmen insan kaynıyordu. Alacakaranlıkta ambulandan yayılan kırmızı ışıklar, polis arabalarının mavilerine karışıyordu. Kaygan yokuştan arabasını çıkaramayacağını düşünen Başkomiser Ahmet aracını yolun aşağısına park etmiş, bata çıka cinayetin işlendiği eve yürüyordu.

Evin girişinde Savcı Cevdet’in Olay Yeri İnceleme Polisine talimat verdiğini görünce adımlarını hızlandırdı. Selim ve Feride’yi aradı gözleri. Anlaşılan onlar çoktan işe koyulmuşlardı bile.

Buz gibi havada Savcı Cevdet’in sıcak merhabası ile içi ısındı Başkomiserin.

“Cinayetler bitmiyor bir türlü Ahmet Başkomiserim”

“Bitmiyor Savcım. Emekliliğime aylar kala sanki bütün katiller işimi daha da zorlaştırmak için sözleşmişler. Bakalım bu sefer bizi neler bekliyor?”

Savcı Cevdet, Başkomiser Ahmet için sadece bir Savcı değil, çok iyi anlaştığı, özel hayatında da sık sık görüştüğü ve en az Feride kadar çok sevdiği biriydi. Bundan bir yıl önce Feride bir seri katilin eline düşmüş ve Savcı Cevdet’in sayesinde o azılı katilin elinden sağ kurtulmuştu. Başkomiser Ahmet, bir yıldan beri hâlâ Savcının olay günü Feride’nin evinin önünde ne aradığını, Feride’ye de Cevdet’e de sormamıştı. Sebebini anlayamayacak kadar duygusuz değildi. Kaçamak bakışların kelimelere ne zaman döküleceğini sabırla bekliyordu. Emekli olmadan bunu görebilmeyi diledi.

Gecekondulu tek katlı, bahçeli, müstakil bir evdi. Bu köhne mahalleye kondurulalı yıllar geçmiş olmalıydı. Bahçenin köşesindeki barakayı andıran kömürlüğün çatısının sol tarafı

çökmeye yüz tutmuştu. Eskimiş tahta pencere pervazlarının yer yer boyları dökülmüştü. Evin içinin de dışından farkı yoktu. Olay Yeri İnceleme elemanlarının bir girip bir çıktığı dış kapı ardına kadar açıktı. Kapalı olsa da dış kapı olmaya layık olamayacak kadar eskimişti. Katil için bu kapıdan girmek hiç de zor olmamıştı kesin.

Maktul, iki küçük oda ve bir salondan oluşan evin, sadece diğer odalardan biraz daha büyük olduğu için salon sayılabilecek odasında, sobanın yanında yerde yüzüstü yatıyordu. Kadının baş ucunda kandan küçük bir göl oluşmuştu. Baş örtüsü boynuna kadar inmiş ve dağınık saçları yan yatan yüzünün bir kısmını örtmüştü. Ayaklarının yanında duran soba demirinin ucunda hâlâ saçlarından bir tutam duran kadının ölüm sebebi açık seçik görülüyordu.

Cesedin yanına çömelmiş Adli Tıp görevlisinin anlattıklarını dinleyen Selim, Başkomiserini ve Savcıyı görünce ayağa kalktı. Feride de evin diğer odalarını incelemiş ve Başkomiserinin yanında yerini almıştı. Ekip tamamdı.

“Elimizde ne var arkadaşlar?”

“Maktül Gülnaz Ferhan. Otuz yedi yaşında. Evli ve bir oğlu var. Adli Tabipin söylediğine göre başına sert bir cisimle, belli ki şu soba demiriyle vurularak öldürülmüş. Suç aletinin üzerinde yabancı bir parmak izine rastlanmamış Savcım.”

Selim’in cümlesini cesetin başından kalkan Adli Tabip Kemal tamamladı.

“Ölüm saatinin gece saat 21:00 ilâ 23:00 olduğunu düşünüyorum. İlk bakışta vücudunun çeşitli yerlerinde çürükler tespit ettim. Sanırım dövülmüş. Ellerin kırıkları var. İç kanama da oluşmuş sanıyorum. Ama ölüm sebebi başına aldığı sert darbeden dolayı oluşmuş bir beyin kanaması büyük ihtimalle. Cinsel bir istismar olduğuna dair bir iz görünmüyor. İlk gözlemlerim bunlar. Otopside sonra ayrıntılı raporumu iletteceğim.”

Savcı Cevdet olay yerinde daha fazla kalmak istese de artık ona ihtiyaç yoktu. Başkomiser Ahmet ve ekibine cinayet soruşturmasına başlamaları için gereken talimatı verdi. Feride’ye ve Selim’e uzaktan bir baş selamı gönderdikten sonra, Başkomiser Ahmet’in elini sıkıp ayrıldı olay yerinden.

Ayrılırken bir kez daha ardına dönüp Feride'ye bir bakış attığı Başkomiserin gözünden kaçmadı. Ne yazık ki Feride'nin bu bakıştan hiç haberi olmamıştı çünkü o çoktan kendini işine vermiş, Selim'le beraber yan odada bekleyen maktulün kocasıyla konuşmak için harekete geçmişti bile. "Ah Feride, ah," diye geçirdi içinden Başkomiser. "İnadı bıraksan da Cevdet'in sana olan ilgisini artık görsen."

Feride eski kocası Celal'den boşandıktan sonra kendini kızı Hayal'e adamıştı. Bu da Başkomiserinden takdir aldığı bir başka güzel meziyetiydi Feride'nin. Ancak ömrünü, kendisini ve çocuğunu yüzüstü bırakıp gitmiş bir adam yüzünden yapayalnız geçirmesine de gönlü razı değildi. Düşüncelerinden sıyrıldığında kendini mahallenin çöpçatan teyzesi gibi hissetti Başkomiser Ahmet. Kendi kendine gülümsediğini de o anda fark etti. Karşısında dikilen olay yeri inceleme polisi neler düşünüyordu şu anda kimbilir onun hakkında? Cesetin başucunda gülümseyen bir Cinayet Büro Başkomiseri. Gider ayak Emniyet Amirliği'ndeki 'despot' lakabını da yerle bir edecekti bu gidişle.

Salon denen odanın hemen karşısındaki küçük odada, emanet gibi divanın kenarına ilişmiş adam gözlerini karşı duvara dikmiş, hareketsizce duruyordu. Yüzündeki çaresiz ifade, zaten olduğundan yaşlı gösteren adamı daha da çökük gösteriyordu. Feride ve Selim bir kaç denemeden sonra duyurabildiler seslerini. Dalıp gittiği düşüncelerden sıyrılan adamın, soruları yanıtlamaya başlamasıyla sarsılarak ağlaması da bir oldu.

Bir cam fabrikasında gece bekçisi olarak çalışan İbrahim Ferhan elli iki yaşındaydı. Maktül Gülnaz Ferhan ile on üç senelik evliydi. İkisinin de ikinci evlilikleriydi ve ikisinin de birer oğlu vardı. İbrahim'in ilk karısı oğlu Osman'ı doğururken ölmüştü. Oğluna bakan annesi de yatalak olunca çareyi tekrar evlenmekte bulmuştu. Tanıdıkların tavsiyesiyle Gülnaz'la evlenmişti.

Sözlerinin arasında uzun uzun duraklayıp ancak hıçkırıkları azalınca cümlesini tamamlayabilen adam, söz oğlu Osman'a gelince, ağıt yakan kadınlar gibi bağrına vuruyordu. Oğlu beş

yaşındayken, kapının önüne oynamaya çıkmış ve ortadan kaybolmuştu. “Bir daha da haber alamadık Osman’dan,” derken gözyaşları çenesinde birikiyordu adamın.

Anlatacakları bitmiş gibi sustu. Sırtını oturduğu divanın dayalı olduğu duvara yasladı. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Sessizliği uzun sürünce araya Feride girdi.

“İbrahim Bey, karınızın cesedini siz bulmuşsunuz. Nasıl oldu anlatır mısınız?”

Adam asıl konunun ne olduğunu yeni anlıyormuş gibi bir Selim’e bir Feride’ye baktı. Nereden başlayacağını bilmiyor ya da en doğru kelimeleri arıyor gibiydi. Gözlerini kapatıp, derin bir nefes aldı. Nefesini verirken dudaklarının arasından dökülen oflama yeri göğü sarsacak cinstendi.

“Gece bekçisiyim ben. Her akşam saat yedi gibi fabrikaya giderim. Gülnaz da temizliğe gider bir eve. Zengin evidir. İyi para verirler. Dün sabah işten geldiğimde ‘Geç geleceğim ben akşama. Hanımın daveti varmış. Büyük temizlik var. Sonra da poğaça börek yapacağım. Sen işe gidene kadar belki gelemem eve,’ dedi. Ara sıra olur böyle geç geldiği. Hanımı iyi para verir geç bırakınca.”

Sustu... Son cümlesinde sesi iyice çatallaşmıştı. Belli ki karısının öldüğünü kabullenemiyordu. Tekrar konuşabilmesi biraz vakit aldı.

“Sabaha karşı altıda biter benim mesaim. Her sabah ben gelmeden Gülnaz çorbamı hazır eder. Bu sabah da daha yolun başından gördüm evin ışıklarını. Sevindim sıcak çorbayı düşleyip. Lakin eve yaklaştıkça dış kapının açık olduğunu gördüm. Kışta kıyamette neden açık bırakır kapıyı bu kadın dedim. Sonra...”

Feride bir yandan adamı dinliyor, bir yandan da hareketlerini gözlemliyordu. Bu dertli, çaresiz, iki büklüm adamın görüntüsünün ardında bambaşka birisi de olabilirdi. Pekâlâ karısını İbrahim öldürmüş olabilirdi. Eğer öyleyse rol yapma kabiliyeti takdire şayandı.

“Kapıdan Gülnaz’a seslendim, buz etmişsin içerisini be kadın, diye. Bilseydim...”

Oda yine sessizliğe bürünmüştü. Selim sabırsızlığına yenik

düşerek adamı tekrar uyardı.

“Anlat hadi dayı. Sen anlatana kadar katil Amerika’ya kaçacak.”

Boş bakışlarını Selim’e dikti adam. Feride de Selim’e ‘patavatsızlığın sırası değil’ der gibi bir bakış attı, ellerini iki yana açıp gözlerini de belerterek.

“İçeri girmemle yerde boylu boyunca buldum Gülnaz’ı. Bir sağına geçtim, bir soluna geçtim. Kaldırısam mı dedim. Fabrikada sağlıkçılar öğrettiydi, o geldi aklıma sonra. ‘Yaralı birini sakın kımıldatmayın. Hemen ambulansı arayın,’ demişlerdi. Aklımda tutmuşum nasılsa işte o kadcığını. Arayayım da ambulansı, nasıl arayayım? Telefon yok ki evde. Çıktım dışarı evlere bakındım. Herkes uykuda. Pencerele kapkaranlık. Köşe başındaki ekmek fırını geldi aklıma. Orası açıktır bu saatte, dedim ve koştum. İşte sonrası malum.”

“Üvey oğlunuz olduğunu söylemişsiniz İbrahim Bey. Nerede şimdi kendisi?”

“Çanakkale’de mühendislik okuyor. Zar zor okuttuk, bu günlere getirdik. Kahrolacak anasının başına geleni duyunca. Nasıl diyeceğim şimdi ben ona, anan öldü, diye.”

Adamın sulanan gözlerinden yine ağlamaya başlayacağını sezen Feride aceleyle asıl öğrenmek istediği soruyu sordu.

“Peki İbrahim Bey, dün gece saat dokuz ilâ on bir arası fabrikada mıydınız?”

“Fabrikadaydım ya, neden ki?”

“İspatlayabilir misiniz?”

İbrahim gözlerini patlatıp bir Feride’ye bir Selim’e baktı. Lafın nereye geldiğini anlamıştı.

“Yok, yok Komiserim. Senin ağzın ne söyler öyle? Tövbe... Ben karımı neden öldüreyim?”

“Sen öldürdün demedi dayı. Sen cevap ver, fabrikada olduğunu ispatlayabilirsen zaten sorun kalmayacak.”

Dişlerini sıkan adam tıslar gibi bir “Hasbinallah,” dedikten sonra zorlanarak ayağa kalktı. Cebinden kimlik benzeri bir kart çıkardı. Fabrikanın işçi kartıydı bu. Hasbahçe Cam Fabrikası yazıyordu kartın sol üst köşesinde.

“Aha burada yazıyor fabrikanın adı, sanı. Gidin kendiniz

öğrenin orda mıydım, değil miydım.”

Kapının önündeki kalabalığın dağılmaya niyeti yok gibiydi. Meraklı gözleri, evin etrafını saran sarı emniyet şeridi bile zor zaptediyordu. Başkomiser Ahmet, kalabalıktan bir kadını gözüne kestirdi ve yanına gitti. Nasıl olsa bütün komşular sorgulanacaktı ve bu gözleri fıldır fıldır dönen kadından başlamasında bir mahsur yoktu.

“Siz, Gülnaz Hanım’ın komşususunuz sanırım. Adınız nedir?”

Uzun zamandır kendisine soru sorulmasını beklermiş gibi yanında dikilen iki kadını sağa sola iteledikten sonra Başkomiserin yanına koşup soruya soruyla karşılık verdi kadın.

“N’olmuş polis bey kardeşim? İbrahim mi öldürmüş Gülnaz’ı? Dedim ama ben. Demedim mi kız?”

Az önce yanında istemediği kadınlardan birineydi sorusu. Kadın onaylar gibi baş işaretini yaptı. Bir yandan da alt dudağını kemiriyordu.

“Belliydi böyle olacağı. Hep kavga, hep gürültü vardı evlerinde. Şu yan evde oturuyorum ben. Vallahi gürültüden bezmiştik artık. Her Allahın günü de kavga mı olur canım? Biz de atışırsınız benimkiyle ara sıra ama kimseler duymaz sesimizi. Kol kırılır yen içinde kalır. Değil mi ama polis bey kardeşim.”

Başkomiser dizginleri eline almazsa, bu kadının yedi sülalesini anlatmaya başlayacağından emindi. Ciddi bir tavır takınıp sordu.

“Anladım hanımefendi, anladım. Siz sorularıma cevap verin lütfen. Hep kavga ediyorlardı dediniz. Peki, hiç kavgalarının sebebini duydunuz mu? Ya da Gülnaz Hanım hiç bahsetti mi size kavgalarından?”

Gülnaz ismini duyunca dudaklarını büküp akortsuz keman gibi bir ses çıkardı kadın boğazından. Maktülden pek hazzetmediği belliydi.

“Yıllardır şu mahallede komşuyuz, selamı bile yüzümüze bakmadan verirdi Gülnaz. Kaynanası öldüğünde taziyeye gitmek

istemiştik de kabul etmemişti. Neden kavga ederlerdi bilmem ama hep Gülnaz'ın sesini duyardım. İbrahim fısır fısır bir şeyler söylerdi sadece. Sonunda cinnet geçirtti adama zaar. Yedi adamın canını, yedi. Daha iki gün önce arkasından bağırıyordu "Allah'ın belası," diye. Adamcağız söylene söylene geçti bizim evin nnden. Camda beni görünce utandı, başını önüne eğdi, koşa koşa katı. Yazık oldu adama, yazık..."

Kadın vah vah çekerken, hâlâ yanında dikilen diğer komşu aldı saız eline. Ona göre de Gülnaz suratsızın tekiydi.

"Zengin evinde çalışmaya başladığından beri bir haller olmuştu Gülnaz'a. Kılığı kıyafeti değişti önce. Bir havalar, bir havalar, görme. Ama o eskiden de bizlere benzemezdi pek. Zaten tuhaftı, daha bir tuhaf oldu anlayacağın. Bir gün benim altın gnm vardı, nerden estiyse bana, bunu da çağırdım ağzımın ucuyla. Bana ne dese beğenirsin. 'Siz dört tane altını bir o eve, bir bu eve taşıyadurun. Benim yapacak daha güzel işlerim var.' Laf mı şimdi bu yani? Bizi beğenmiyordu hasbam. Bir keresinde de ben şahit olmuştum İbrahim'le kavgalarına. Kavga dediğime bakma Başkomiser Bey, Gülnaz bağırıyordu, İbrahim dinliyordu yine sessiz sedasız."

"Sebep neydi, duydunuz mu?"

"Duymam mı hiç? 'Sana ne be,' diyordu Gülnaz. 'Akşam vakti sokaklarda mı srnseydim. İnsanlık etti, getirdi beni eve kadar,' diyordu. Son zamanlarda özel otomobillerle gelirdi mahalleye Gülnaz. Ona bozuldu kesin İbrahim Efendi. Amaa Gülnaz Hanım laf söyletir mi kendine. Tıkıverdi adamın sözlerini ağzına. Ben bahedeydim de oradan duydum Başkomiser Bey. Yoksa ne ilgilendirir beni ellemin kavgası falan. Ben dedikoduyu hiç sevmem zaten. Değil mi kız Safnaz?"

"Her zaman aynı araba mı getirirdi Gülnaz Hanım'ı?"

"Vallahi Başkomiser Bey, ben iki sefer gördüm, ikisinde de aynı arabaydı. Safnaz da görmüş bir iki kez. Leyla abla var yolun alt tarafında oturur. Geçenlerde altın gününde söyledi; 'Otomobilin n koltuğuna kurulmuş Gülnaz, bir de sigara yakmış,' dedi. lmş kadının arkasından kötü söz edilmez. Ben gnahtan korkarım. Ammaa günahı da boynuna."

"Adamı tarif edebilir misiniz?"

“Aa yook, tarif edemem. O kadar yakından görmedim ben hiç. Safnaz da görmemiş. Değil mi kız?.. Sen en iyisi Leyla ablaya sor Başkomiser Bey. Hah, bak o da geliyor işte.”

Dedikoduyu sevmeyen mahalle kadınlarından içi şişen Başkomiser, bir kadına daha nasıl tahammül edeceğini düşündü bir an. Amme hizmetine gönüllü komşu kadın imdadına yetişti. Başkomiserden önce Leyla ablasına soruyu yapıştırtıverdi.

Ne yazık ki Leyla Hanım da maktül evine getiren şahsın yüzünü görememişti. Başkomiser Ahmet susmak bilmeyen kadınlardan öğrendiklerini defterine not ettikten sonra, kimlik bilgilerini de alıp diğer komşularla konuşan Feride ve Selim’in yanına gitti.

Herkes, hemen hemen aynı şeyi söylüyordu. İbrahim’le Gülnaz’ın evinden kavga eksik olmuyordu. İbrahim’i ve üvey oğlu Caner’i severlerdi ancak geçimsiz bir kadın olan Gülnaz, komşuları tarafından pek sevilmiyordu. Duygusuz, hissiz, ketum, içten pazarlıklı biriydi o komşuları için. Büyük çoğunluğu kadınlardan oluşan bir grup da Gülnaz’ın, İbrahim’in arkasından bir işler çevirdiğini düşünüyordu. Nasıl işler, dendiğindeyse, günahattan korktukları akıllarına geliyor, ölünün arkasından konuşulmayacağına kanaat getiriyorlardı.

Olay Yeri İnceleme ekibinin evde işi bitmiş, ceset otopsi için Adli Tıp’a götürülmüştü. İbrahim, birinci derece şüpheliydi ve gözaltına alınıp sorgusuna Emniyet’te devam edilecekti. Başkomiser Ahmet, Feride’yi maktulün çalıştığı eve, Selim’i de İbrahim’in çalıştığı cam fabrikasına gönderdikten sonra kendi de Savcı Cevdet ile görüşmek üzere adliyenin yolunu tutmuştu. Savcı Cevdet, Başkomiserin cinayet raporunu vermek için elini bu kadar çabuk tuttuğuna şaşırılmış ancak belli etmemişti. Başkomiser Ahmet söze hızlı girmiş, bir çırpıda soruşturmada birkaç saatte ne durumda olduklarından bahsedip maktülün çalıştığı ev ve kendi evi arasındaki güzergâhın mobese görüntülerinin incelenmesi için izni de Savcıdan alıp asıl söylemek istediğine gelmişti.

“Söylemek istediğim bir şey daha var Cevdet!”

Başkomiser Ahmet ona ne zaman adıyla hitap etse, aralarında özel bir konuşma geçeceğini çok iyi bilirdi Cevdet.

“Nevin yengen yarın akşam bir kutlama yemeği tertip edecekmiş. Emekliliğime az kaldı ya, içi içine sığmıyor. Ee, haklı kadın. Yıllardır diken üstünde bekledi görevden dönmemi. Polis karısı olmanın zorluklarını yaşadı hep. Yıllar önce vurulduğumda yemin ettirmişti, ‘Bir daha göreve giderken ilk önce beni ve çocuklarını getireceksin aklına ve tehlikelere gözün kapalı atlamayacaksın,’ diye. Yeminimi tuttuğumu söyleyemeyeceğim... Neyse, ne diyordum? Anlayacağın yengen çok mutlu ve mutluluğunu dostlarımızla kutlamak istiyor. Yarın akşam saat sekizde bizde olmazsan, yengene sen hesap verirsin. Hem bak, Feride de gelecek kutlama yemeğine.”

Feride’nin adını duymak bile Savcı Cevdet’in yüreğini titretmeye yetmişti. Bir yıl önce cesaretini toplayıp kapısının önüne kadar gitmişti Feride’nin ancak konuşma fırsatı bulamamıştı. Bir daha da asla aynı cesareti gösterememişti. Başına gelenlerden sonra, Feride’nin hâlâ hayatta olmasından daha önemli hiç bir şey yoktu Cevdet için. Başkomiserin onları her fırsatta yan yana getirme çabasının da farkındaydı. Feride’den küçücük bir umut ışığı görebilse, o ışığa doğru pervaneler gibi koşacağını biliyordu. Duyguları konusunda ser verip de sır vermeyen Feride, bir gün Cevdet’i görebilecek miydi?

Cam fabrikası şehrin sınırına yakın bir endüstri bölgesindeydi. Selim, Emniyet’in kendilerine daha fazla araç tahsis etmediğine bir kez daha hayıflanıp fabrikanın girişinde indiği taksinin şoförünü beklemesi için uyardı. Girişteki otomatik araç bariyerinin hemen yanındaki kulübede bekleyen adamın yakınına geldi ve kendini tanıttı.

“Selamun Aleyküm dayı. Ben Komiser Yardımcısı Selim Yiğit. İbrahim Ferhan bu fabrikada gece bekçisiymiş doğru mu? ”

“Aleyküm Selam yeğenim. Hee ya doğrudur. Gündüzleri ben bekçilik ederim, geceleri o. Ne oldu ki, neden sorarsın sen bu adamı. Bir falsosu mu oldu yoksa?»

“Karısı öldürölmüş.”

“Abboooo, İbrahim mi öldürmüş yoksa?”

Selim sabahın köründen beri, neden herkesin duyar duymaz İbrahim’i katil ilan ettiklerini anlayamıyordu. Hiç öyle katil tipi de yoktu adamda. Hem herkes tarafından çok iyi adam olduğu söylenip hem de neden ilk akla İbrahim geliyordu? Melek yüzlü bir canı ile mi karşı karşıyaydılar yoksa?

Bekçiye dert anlatmak güçtü. Birkaç dakika sonra Selim kendini bekçinin sorularını yanıtlarken bulmuştu. Durumu fark ettiğinde ipleri eline almak o kadar da kolay olmadı. Bekçi dün akşam yedide görevini İbrahim’e devretmişti ve sonrası hakkında söyleyecek bir sözü yoktu. Fabrikada, bekçiler de dahil olmak üzere, her gün üzerine giriş ve çıkış saatlerinin basıldığı kartlar kullanılıyordu. İbrahim’in işbaşı saatlerinde fabrikanın dışındaki kulübeden ayrılıp ayrılmadığını Müdüre sormalıydı.

Bekçiyle tam bir saattir kapı önünde oyalanan Selim, içinden kendine küfürler savurdu. Neden daha en başından Müdürle görüşmemiştik ki? Şu anda Hasbahçe Cam Fabrikası’nın bekçisine cinayet soruşturmasının tüm ayrıntılarını anlatmakla kalmamış, üstelik annesinin onu eski bir ahababının kızı ile görüştürmek istediğinden bile bahsetmişti. Transa geçirmişti bu bekçi onu sanki. Müdürün odasına varana kadar söylenmeye devam etti.

Müdürden aldığı bilgilere göre İbrahim, sessiz, itaatkâr, çalışkan bir işçiydi. Yedi senedir bu fabrikada çalışıyordu ve işverenleri ondan çok memnundu. Bir gün bile işinden geri kalmamış, hiç rapor almamış, izin yapmamıştı. Olay gecesini görev yerinde olup olmadığını ispatlamak zordu. Güvenlik kameraları bekçi kulübesini görüntüleseydi de bekçiler bütün geceyi kulübede geçirmek zorunda değildi. Fabrika girişindeki kameralar her ihtimale karşı incelenebilirdi. Fakat fabrikanın iki çıkışı daha vardı ve oraları gösteren cihazlar uzun zamandır arızalıydı.

Feride şehrin zengin takımına hitap eden semte vardığında vakit akşam saatlerine yaklaşmıştı. Sabahki mahalleden sonra

bu bakımlı yer bambaşka bir ülkeye ait gibiydi. Yaşam koşulları birbirinden bu kadar uzak iki semtin sakinlerinin dertleri de birbirinden çok farklıydı. Bir tarafta, akşam olunca sofraya konulacak ekmeğın savaşını verenler varken diğlerinde sofrada kuş sütü eksik olduğu için yardımcısını azarlayan insanlar vardı.

Zarif dekoratif süslemelerle bezenmiş modern apartmanların, lüks mağazaların ve pahalı lokantaların yan yana dizildiği cadde, yaklaşan yeni yıl dolayısıyla ışıklarla donatılmıştı. Aradığı adres, dünyaca ünlü bir markanın mağazasının bulunduğu apartmanın beşinci katındaydı.

Feride, davetsiz geldiği evin kapısında gönülsüz dikilen ev sahibine kendini tanıttı. Karşısında bir Cinayet Büro Komiserini gördüğünden rahatsız olan kadın, konunun yardımcısı Gülnaz ile al kalı olduğunu duyduğunda biraz daha ilgili davranmış ve Feride'yi içeri buyur etmişti.

“Aman Allahım, nasıl olur? Kulaklarıma inanamıyorum. Gülnaz  ld r lm ş m ? Kim yapmış? Neden? Ne istemişler kadından? Kocasını mı yapmış yoksa?”

Kadının soru bombardımanına aldırmayan Feride, Gülnaz hakkında sorularını sıralamaya başladı. Mahalledeki komşuların tavırlarından sonra, bu kadından duyduklarına inanmakta zorlandı. Kadın Gülnaz'ı  ve  ve bitiremiyordu. Tatlı dilli, güler yüzlü, iyi yürekli, yardımsever,  alışkan ve eşi bulunmaz bir yardımcıydı Gülnaz. Neredeyse üç senedir yanında çalışıyordu. Evin hanımı Gülnaz'ın her derdini bilirdi. Kocasıyla arasının kötü olduğundan, yaşadığı hayatı sevmediğinden, oğlu Caner'in okulunu bitirmesini beklediğinden, ondan sonra İbrahim'den boşanacağından tutun da kocasıyla yıllar önce bitmiş özel hayatlarından bile bahsetmişti Gülnaz hanımına. Hatta kadın Gülnaz'a, boşanma aşamasında avukat temin etmek ve yeni bir hayat kurarken maddi destek sağlamak için söz bile vermişti. Gülnaz kocasından ne kadar dert yansa da şiddet gördüğüne dair hiç bir konu geçmemişti aralarında. Evin hanımının özel otomobille al kalı soruya verdiği ilginç cevap Feride'yi oldukça şaşırtmıştı.

“Gülnaz Hanım son günlerde evine lüks bir otomobille

geliyormuş. Sizin otomobiliniz sanırım.”

“Ah, hayır. Benim değil. Bu konuda bir bilgim yok. Gülnaz burada işini bitirir ve evine kendi şartlarıyla dönerdi. Takdir edersiniz ki, yardımcımın da şoförlüğünü yapamam.”

Kadın Gülnaz’ı en son dün akşam saat sekizde görmüş, bu sabah gelmeyince de yine hastalandığını zannetmişti. Çok sık hastalanmasından başka hiçbir kusuru olmayan yardımcısının, haber vermeden işine gelmediği ilk gün değildi bugün. Ancak en geç akşama kadar mutlaka ondan bir haber alırdı.

Devamı var... Detektif proza